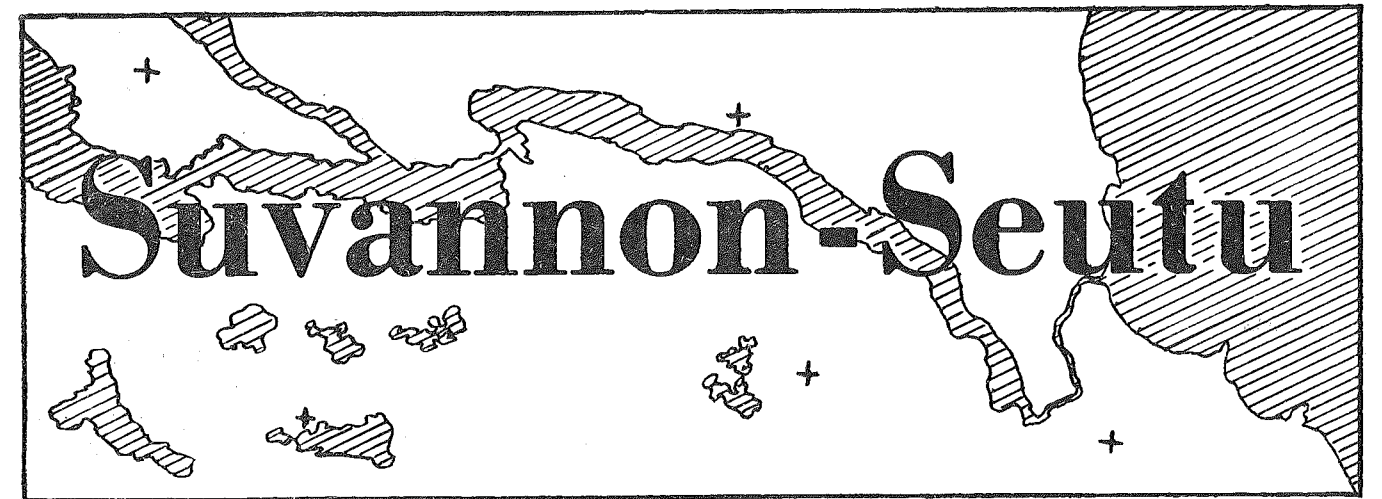

N:o 1 HELMIKUU

Suvanto-Säätiön julkaisema aikakauslehti

1963

Päätoimittaja Iivari Karpanmäki

TALVEN KAUNEUTTA SAKKOLASSA

Talvella

On metsä saanut lumikoristeet.
On kuuraparran, pakkasherran valta.
On kesän riemut taakse häipyneet.
Ja kylmyys huokuu vastaan kaikkialta.

Nyt luonnossa on talven kauneus.
Ja puiden oksat lumimöykät peittää.
On koivuin yllä kylmä kimallus.
Aurinko huurreturkkiin valon heittää.

Ja jäätyneenä kylmä, marto maa
on peittyneenä paksun hangen alle.
Vaan uusi toivo vielä kajastaa.
Ja illoin tähti syttyy taivahalle.

Iivari Karpanmäki

Kielen shunnit

Kirj. Siimon

Apostoli Jaakob, kirjeissään Israelin sukukunnille, antaa erinäisiä varoituksia ja käyttäytymisohjeita. Kielen käytöstä hän antaa ohjeita kirjeidensä kolmannessa luvussa mm. jakeissa 6, 8 ja 9 näin:

"Myös kieli on tuli, on vääryyden maailma! Kieli on se meidän jäsenistämme, joka tahraa koko ruumiin, sytyttää tuleen elämänpyörän, itse syttyen helvetistä.

Mutta kieltä ei kukaan ihminen voi kesyttää. Se on levoton ja paha, täynnä kuolettavaa myrkyä.

Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää ja sillä me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja."

Kuten edelläolevasta näkyy, apostoli Jaakob on jyrkkäsanainen searnaaja, mikä nähtävästi on johdunut siitä, että sikäläisissä seurakunnissa on ollut jotain erimielisyyttä ja kahnausta, sopeutumisoikeus- ja ehkäpä opin sovellutusvaikeuksia. Ihmiset ovat aina ja kaikkina aikoina olleet vain ihmisiä, inhimillisine pyyteineen ja heikkouksineen.

Jaakob ja hänen kaitsemansa seurakunnat elivät ja vaikuttivat lähes kaksi vuosituhatta sitten, mutta onkohan ihminen pohjimmaltaan muuttunut, sanoisinko: parantunut, näiden kuluneiden

vuosituhansien aikana? Opillisessa sivistyksessä on tietenkin tapahtunut suuri muutos ja pintakiiltoa käytöksessä on omaksuttu, ainakin niissä piireissä, mitkä omasta ja vähän jo muidenkin mielestä ovat oikeutettuja ajatuksensa julkilausumaan. Mutta se sydämen sivistys!?

Julkisessa sanassa ja käsitteessä yleensä, pidetään nykyään sivistystason mittapuuna saavutettua oppiarvoa, siis mitataan vain kuin "rakennuksen ulkoseinät", välittämättä siitä, mitä sen sisällä on, tahi onko mitään. Niin no! Ulkokuorihan on näkyvissä ja siitä on pantuna mustaa paperille, että se ja se oppiarvo on suoritettu eri osiltaan niin ja niin monen laudatuurin arvot sanoilla.

"Mutta kieltä ei kukaan ihminen voi kesyttää!" sanoo Jaakob. Onko todella tämä Luojamme ihmiselle antama elin, jonka alkuperäisen tarkoitus kaikesta päättäen on ollut palvelemissäväline, väline, millä ihmiset toinen toistaan voisivat neuvoa ja ohjata hyvään ja hyödylliseen, sekä kiittää sillä Häntä — Kaiken Hyvän Antajaa, onko siis tämä elin pantu toimimaan antajan tahdon ja tarkoituksen vastaisesti? Näin voisi apostoli Jaa-

kobin yllä, tämän kirjoituksen alussa, esitettyjen lausumien nojalla päätellä.

Kuinka sitten on nykyhetken sivistyneessä maailmassa? Raamatussa monessa kohdin sanotaan: "Ajatukset (aivoitukset) lähtevät sydämeistä." Näin hyvät sekä pahat aivoitukset saavat alkunsa tämän pyhän kirjan kirjoittajain mielestä. Sivistynyt tiede todistaa: "Aivosolustossa syntyvät aatokset ja mietelmät." Onko siis olemassa ristiriita vanhan ja uuden tietouden välillä? Vanha tietous perustui humaniseen ihmistuntemukseen ja uusi tiede aivo- ym. soluanalyysiin.

Hyvät lehtemme lukijat! Jokaisen teistä on joskus tuntenut iloksen, henkilökohtaisesti läheltä koskettavan, uutisen kuultuaan sydämensä jollain lailla hypähtävän, eräänlainen onnen tunne on valahantunut läpi olemuksen ja ajatusten sokerin on alkanut kulkea tuon tunteen antaman sysäyksen viitoitamana. Samoin on ikävä, tyrmistytävä, uutinen ikäänkuin lamauttanut sydämen toiminnan, koko olemukseen on valunut velto turpumus ja ajatusten kierto kulkee synkkämietteisesti.

Näinollen voimme päätellä, että sydän sittenkin on melkoisen usein

UUDELLE TAIPALEELLE

Lehtemme aloittaa nyt kuudennen ilmestymisvuotensa. Tämä vuosi eroaa edellisistä siinä, että entinen toimittaja Santeri Ollikainen jättää lehden toimittamisen nuorempiin käsiin. Hän on ollut tällä alalla tienraaajana ja on saanut alkuvaikeudet voitetuksi niin että lehden asema on jo vakiintunut. Lausumme tässä kiitoksemme hänelle siitä työstä, minkä hän on vuosien kuluessa tehnyt lehtemme hyväksi. Ollikainen jää kuitenkin vielä lehden toimituskuntaan niin että toivottavasti edelleenkin saamme käyttää hänen tietojaan ja kokemustaan lehtemme hyväksi.

Lehdessämme on kyllä vikoja ja puutteita. Uusi toimittaja ja toimituskunta tietävät tämän ja koettavat parantaa lehden sisältöä mahdollisuuksien mukaan. Lehti noudattaa edelleenkin entistä ohjelmaansa; tarkoituksenaan olla Sakkolasta ja Suvannon seuduilta koitoisin olevien ihmisten yhdyssiteenä.

Meidän kotiseutumme oli vaihteleva ja erikoislaatuinen. Suurin osa Sakkolan asutuksesta oli sijoittunut pitkän ja kapean Suvantojärven rantapenkereille. Jokainen kylä ei ulottunut ihan rantaan saakka, mutta lähellä Suvantoa ne kaikki olivat. Maa siellä oli loi-

vasti kumpuilevaa ja hedelmällistä. Hallaa ei juuri tunnettu. Kauniit lentomaisemat, jonkalaisia ei täällä paljon näe, ympäröivät kotikyläämme. Ei kukaan, joka on siellä syntynyt ja lapsuutensa elänyt, unohda näitä paikkoja.

Lehtemme tahtoo olla omalta osaltaan näitä muistoja verestämässä. Kaikki muistelmat entisestä kotiseudusta ovat tervetulleita ja joutuvat julkaistuksi aikanaan. Ei niiden tarvitse olla niin ihmeellisiä tapahtumia eikä loistavaa tyyliä. Tämä lehti on siitä erikoinen että suurin osa sen lukijoista tuntee toisensa. Näin ollen sellaisetkin tarinat, jotka oudosta tuntuvat mielenkiinnostomilta ja ikäviltäkin, voivat olla lehtemme lukijoille hyvinkin kiinnostavia. Myös kertomukset evakkokokemuksista, sekä tämän päivän elämästä, siitä, kuinka naapurimme ja ystävämmme ovat menestyneet ja miten he elävät näissä uusissa olosuhteissa, olisivat myös tarpeellisia. On kasvanut kokonaan uusi sukupolvi sen jälkeen kun jouduimme jättämään Karjalaa. Myös nämä toisen polven sakkolalaiset pitäisi saada lehtemme lukijoiksi ja avustajiksi.

Uusia kirjeenvaihtajia ja avustajia tarvittaisiin jatkuvasti ja lisää. Näin saisimme lehtemme entistä monipuolisemmaksi, niin että kaikki Suvannonseuduilta kotoisin olevat tuntisivat sen omakseen.

Tärkeää on myös se, että lehtemme levikki pitäisi saada suuremmaksi. Jos jokainen lehden tilaaja hankkisi yhden uuden tilauksen lisää, mikä Sakkolan entisen mahdollista, niin olisi paljon voitettu.

Monilla teistä, hyvät lukijat, on sukulaisia ja ystäviä, kaukana, joka puolella Suomea ja useilla jopa vierassakin maissa. Tilatkaa heille Suvannon-Seutu. Näin he saavat

ajatusten kierron alkuunpanija. Sellaisia voivat kyllä olla erinäiset aistimukset, kuten kuultu, eli nähty asia tai tunnettu kosketus. Luettu sana voi aina synnyttää ja synnyttääkin ajatustoimintaa.

No niin! Näemme, että vanha ja uusi tietous tässäkin lyövät yksiin ja täydentävät toisiaan.

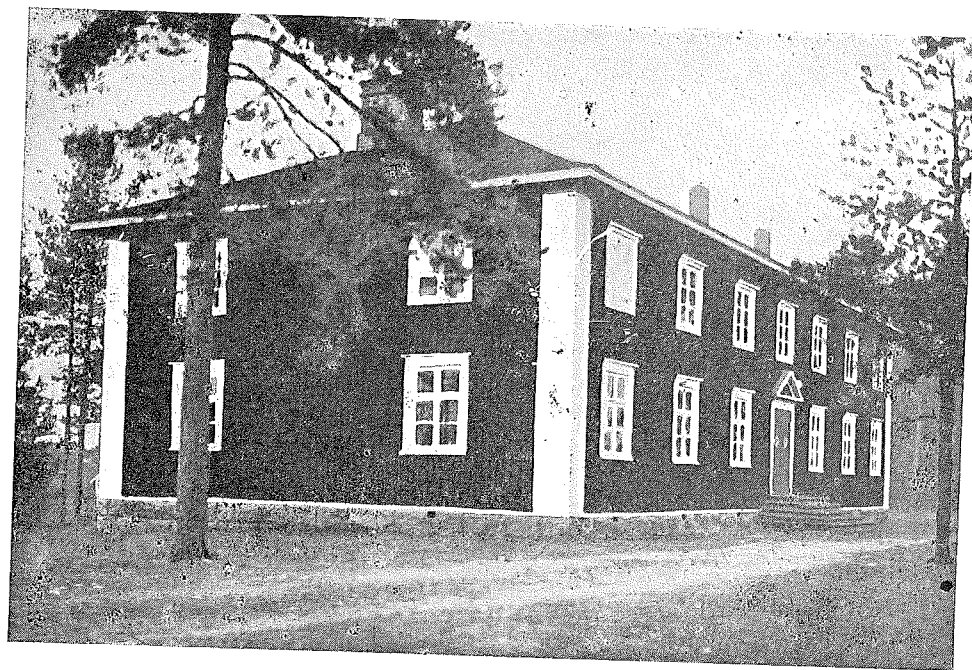
Vaan onko ulkopuolisen sivistyksen voimalla voitu kieli kesyttää?

Jaakobin mielestä tämä kesitystyö on mahdoton. Hän sanoo: "Kieli on vääryyden maailma ja sillä me kiroamme Jumalan kaltaisiksi luotuja ihmisiä." Ehkä apostoli tässä käyttää liiaksi pessimististä sanontaa, sikäläisistä olosuhteista johtunutta, mutta silti totuus ei tästä ole kaukana.

Nykyajan diplomatia yrittää hioa kielenkäyttöä muodollisesti, mutta kielen kuolettavan myrkyllinen kärki on sama nyt, kuin "alusta ollut on." Kielen käytössä koetaan nyt vain se kärki peittää, kohteliaisuuden vaipalla, vain siinä on ero sen vanhan ja nykyaikaisen kielenkäytön välillä. Vaikka emme erikoisesti painottaisi sitä-

kään asiaintilaa, että monissa maissa nykyään on esi-isien Jumala siirretty sivuun, niin tämän päivän diplomatia, melkein jokaisessa maassa, niissäkin, missä Jumala on näkyvissä, liikkuu myrky kielellä.

Viimeisen ajan merkit! sanoisi joku profetiaan taipuvainen. Raamatusta löydämme kuitenkin sanonnan: "Hän (Jumala) antaa pahanakin palvella hyviä tarkoituksiaan." Onhan monella yksityishenkilölläkin, joko oma kokemus tahi naapurista nähty tapaus, että pitkän riidan ja eripuraisuuden jälkeen syntynyt rauha ja ystävyys on syvempi ja täydellisempi, kuin se ystävyys, joka oli ennen ja luonteeltaan vain muodollinen. Näin voi olla Luojamme tarkoitus, että kun maailman kansat ovat purkaneet toisilleen kaiken julkisen ja salaisen ilkeämielisyytensä ja pyyteensä, niin ne lopulta huomaavat, että heidän kaikkien on elettävä tässä samassa maailmassa ja kun he elävät sovussa, sekä rehellisessä vuorovaikutuksessa, niin jokaisen olotila muodostuu entistään paremmaksi.

Sakkolan valistustalo jonka suojissa Sakkolan kirkonkylän Nuorisoseura on toiminut toistakymmentä vuotta.

Sakkolan kirkonkylän nuorisoseura täytti 60 vuotta

Juhlakokous pidettiin Pirkkalassa, Osuuskassan kerhuhuoneessa 2. p:nä joulukuuta 1962.

Jo aamulla ennen kirkonmenon alkua kävi seuran lähetystö Pirkkalan hautausmaalla, jossa maanviljelijä Matti Niippa laski kukat sankarivainajien sekä August Sander Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkeille. Lähetystössä oli mukana myös seuran nykyinen puheenjohtaja mv. Risto Jääskeläinen sekä varapuheenjohtaja mv. Aapro Jääskeläinen.

Varsinainen juhlakokous alkoi klo 12 yhteisesti laulettuna karja-

laisten laululla. Tervehdyssanat esitti mv. Aapro Jääskeläinen palauttaen mieliin ne vanhat perinteet, jotka esi-isät ovat omaksuneet tällä itsekasvatuksen laajalla työsaralla, samalla todeten ne vaikeudet, joita siirtoseurat, ainakin näin kaupungin tuntumassa, kokevat. Aapro Jääskeläinen suoritti sitten kokouksen avauksen ja esitti kokouksen puheenjohtajaksi mv. Eino Laamasen ja sihteeriksi seuran entisen sihteerin rva Aino Pokkinen. Tämän jälkeen päästiin käsitteksi varsinaiseen kokousohjelmaan.

Ensiksi esittivät kaksinlaulua Kalevan nuoret, Eija Pirkkanen ja Sinikka Koiranen, säestäjänä koululainen Antti Koiranen (viulu). Rva Pirkkanen lausui tilaisuutta varten kirjoitetun runon. Tämän jälkeen esiintyi veteraani Toivo Koiranen soittamalla viululla vanhoja kappaleita, joitten jälkeen oli nostettu komeasti jalkaa ennenvanhaan Sipilänmäen koivupuistossa. Vuorossa olikin 60-vuotishistoriikki, jonka esitti sihteeriksi rva

Aino Pokkinen. Sen pöytäkirjan, jossa Sakkolan kk. nuorisoseura erosi Petäjärven nuorisoseurasta esitti rva Eeva Koiranen. Tämä ero oli tapahtunut v. 1917. Näistä vaiheista lähemmin joskus myöhemmin. Keskustelua ei 60-vuotiskertomuksen johdosta syntynyt, niinpä siirryttiinkin emäntien kättämään kahvi- ja voileipäpöytään.

Tällä väliajalla elettiin monta vaihetta Sakkolan kk. nuorisoseuran menneiltä vuosilta vapaan keskustelun merkeissä. Taisipa tulla esitetyksi monta näytelmääkin. Niin olivat kielen jänteet kirvonneet, ehkäpä kahvin, mutta suurimmaksi osaksi sen jälleentapaaamisen ilosta, jonka jokainen samankylän ja saman aatteen läpitunkema nuorisoseuralainen voi tuntea vaiherikkaiden vuosien jälkeen.

Rattoisan väliajan jälkeen jatkui ohjelma hämäläisten laululla, jonka jälkeen astui puhujan paikalle Eteläkarjalaisten Nuorisoseurojen Liiton valistusohjaaja Helmi Uosukainen. Hän käsitteli juhlapuhees-

saan sitä voimakasta nuorisoseura-aatteen työtä, jota tehtiin rauhan vuosina Sakkolassa ja koko karjalaisen keskusseuran alueella. Hän kohdisti sanansa ennenkaikkea niihin tarmokkaisiin naisiin ja miehiin, jotka sortovaltaa uhmaten pitivät Sakkolan kk. nuorisoseurakin hengissä kolme vuotta ennen syntymäänsä, joka epävirallisesti elikin jo 1899. Samoin puhuja loi uutta uskoa tulevaisuuteen ja kannusti seuraa jatkamaan, vaikkapa siinä mitassa mitä milloinkin on mahdollista. Näin vuosien mittaan pidämme taas sitten tällaisen katselmuksen. Samalla puhuja esitti keskusseuran lämpimän tervehdyksen 60-vuotiaalle seuralle.

Puheen päätyttyä laulettiin Työ Suomen hyväks' uhratkaamme. Seuran kunniajäseniksi kutsuttiin mv. Aapro Pitkänen ja mv. Arvi Pekkanen, joista ensinmainittu ei voinut saapua sairauden takia tilaisuuteen. Hänen lähettämänsä tervehdys luettiin tässä yhteydessä kokoukselle.

Kalevan Nuorten ryhmä ohjelmansuorituksessa edustivat Eija Pirkkanen ja Sinikka Koiranen kaksinlaululla, jota Antti Koiranen säesti.

Kun rva Irja Jääskeläinen oli esittänyt yksinlaulua, jakoivat valistusohjaaja Helmi Uosukainen ja seuran entinen sihteeriksi rva Aino Pokkinen Suomen Nuorison Liiton myöntämät ansiomerkit seuraaville henkilöille: Hopeisen ansiomerkin saivat Aapro Pitkänen, Arvi Pek-

kanen, Armas Jääskeläinen, Risto Jääskeläinen (nykyinen puh.joht.), Eeva Koiranen (seuran ensimmäinen naispuolinen puh.joht.), Toivo Koiranen, Liisa Kurikka, Eliisa Naskali, Eino Laamanen ja Vilho Pitkänen. Pronssisen ansiomerkin saivat: Aili Makkonen, Aapro Kurikka ja Matti Lemmetti. Merk-

vat: Lempäälä, Eeva Koiranen, Iida Naskali ja Matti Naskali. Vesilahti, Toini Valkonen. Ruovesi, Martti Salmela. Huittisiin, Aapro Pitkänen ja Aitolahdelle, Arvi Pekkanen.

Vapaan sanan aikana käyttivät puheenvuoroja mm. juhliivan seuran kaksoisveljen Petäjärven nuorisoseuran puolesta mv. Kauko Viro-

Juhlassa saapuvilla olleet Sakkolan nuorisoseuran ansiomerkin saajat vast. Risto Jääskeläinen, Arvi Pekkanen, Toivo Koiranen, Eeva Koiranen ja Iida Naskali, istumassa Anna Tenkanen ja Eino Laamanen.

kien saajille Helmi Uosukainen lausui lopuksi: Joskin nämä merkit ovat saajille tunnustuksena tehdystä työstä, niin ne samalla myös velvoittavat edelleen kantamaan sitä soittoa, joka vie nuorisoseuran liekkiä eteenpäin. Merkkien jaon jälkeen laulettiin Nuorisoseuramarssi.

Ohjelmassa seurasi viulduettoja, joita esittivät Toivo ja Antti Koiranen (isä ja poika). Tämän jälkeen jatkettiin keskustelua 60-v. toiminnasta ja perinteiden vaalimisesta. Rva Toini Valkosen esityksestä päätettiin ruveta suorittamaan kotiseutukuvien keräilyä ja jos mahdollista niin myöskin niiden rannoittamista. Samoin päätettiin haastatella vielä elossa olevia seuran alkuaajan jäseniä vanhan tietouden tallettamiseksi. Tätä tarkoitusta varten valittiin toimikunta, johon tulivat Aapro Jääskeläinen kokoonkutsujana, sekä muina jäseninä Eino Laamanen, Risto Jääskeläinen Pirkkalasta, lisäksi tulivat eri sijoituskuntiin seura-

seuran puolesta mv. Kauko Viro-lainen. Vuoksen-Muolaan nuorisoseurapiirin ja Haparaisten nuorisoseuran puolesta mv. Toivo Viskari. Suvanto-Säätiön mv. Matti Niippa. Sakkolan Marttayhdistyksen, emäntä Sanni Laamanen. Pirkkalan Karjalaisten mv. Eino Laamanen. Sähkein ja abressein olivat onnitelunsa seuralle esittäneet Pirkkalan nuorisoseura, Lapinlahden nuorisoseura, Kiviniemen nuorisoseura, Iida ja Aapro Pitkänen, Selma Kankkunen, Aino ja Tapio Porkka.

Kotiseutuhengessä vietetty rattotissa ja lämminhenkinen 60-vuotisjuhlakokous päättyi yhteisesti laulettuun Maamme lauluun.

Ennen poislähtöä nautittiin vielä emäntien tarjoamia piirakoita maidon kera. Juhlalta jäi varmaan kaikille lämminhenkinen muisto. Todettiin vielä että näin kaikkien karjalaisten järjestöjen tulisi tallettaa vanhoista perinteistä se, mitä vielä talletettavissa on, sekä ohjata varttuvaa nuorisoaikin "teit isäin astumaan". A. J.

jatkuvan yhteyden menetettyyn kotiseutuun ja entisiin naapureihin.

Mitä suuremmaksi saamme lehden levikin niin sitä enemmän voimme uhrata lehden sisältöön ja kuvitukseenkin. Näin ollen lehtemme koko, sekä sisällys riippuvat teistä itseltänne, hyvät lukijat. Tähän vedoten lähdemme taas uudelle vuositaipaleelle.

Pätkittäin

Useampi sakkolainen asuja tunsu liikemies Heikki Henttosen. Tässä pikku edesottamuksia hänen liikemiesuraltaan.

Olin nuorena poikana vossikkana Kiviniemen ja Vuoksen välillä. Sattui kerran että Heikki tuli Viipurista ja ei ennättänyt saada kyytiä. Lupasin tulla hakemaan kun vien tämän herran ja niin oli jo hän hyvän matkaa kävellytkin kun otin kiessiin ja käänsin hevosen ympäri, sitten mentiin ja kovasti. Heikki sanoi minulle, että tulen ensi maanantaina ja kaikki vossikat hänelle. Minä tilasin, mutta niitä ei tullut kuin kolme. Yhden muistan, se oli Kotin Antti. Heikki tuli, kävi minun kärräni, kapsäkki Antille ja keppi kolmanteen. Käskey oli; käyt jalkaa Puhakalle. Mentiinhan me. Siellä oli majatalo ja kahvit kaikille. Oli hänellä jotakin asioitakin ja sitten tilasi kalatuvalta lohikeiton. Männessä ostettiin Sipposen kaupasta voita ja leipää, maitoa oli jostakin jo tuotu. Mitäs kun syömään ja päälle loikoilemaan. Kotti kävi jostakin ostamassa hevosille heiniä. Sitten ilta- eli yölaivaan ja taas käyden. Siellä hän maksoi meille jokaiselle 10 mk, joka oli siihen aikaan iso raha. Me olimme tyytyväisiä.

Kerran Heikki otti metsärahoja Käkisalmen pankista, tuli Seura-huone Hotelliin ja heitti koko niput lattialle kun ne olivat kuin halot käsivarrella, sanoi että noista en minä koskaan pääse irti. Vahtimestari toi ne huoneeseen ja Heikki maksoi siitä satasen.

Kerran Heikki lastautti halkoja Taipaleessa roomuun, ne pantiin rohoon, paitsi käytävä alhaalla oli ladottu oikein hyvin. Pukseeri vei halot Nevaa myöten Pietariin, (sil-

loin ei ollut vielä Leningradia) ja siellähän oli ostajia monta. Kauppa tuli. Mitattiin halot ulkomi-toilla ja purkaa piti rannalle eikä huclinut latoa. Heikki ostajan kanssa Hartsoonaan ja pani, kun tapa oli, kovat litkat. Ja kun halot olivat pois roomusta niin sitä mukaa hävisivät niin lossaajat kuin myyjäkin. Ostaja osti kaksinker-taisen määrän puita jota roomussa oli. Kyllä lastuumiehetkin saivat tuplapalkat.

Kerran Heikki myöhästy junasta kun Viipurista piti lähteä, mitäs siitä, otti pirssiauton ja ajoi sillä Kiviniemeen, se maksoi siihen aikaan 1000:—, joka oli suuri raha, sanoi vaan että olinpas ennemmin kalatuvalle kuin Peltos-Tahvo.

No kävipä sitten niin että sota lopetti ne Vennäi puukaupat ja Heikkikin tuli Viipurista Vuoksen laivalla ja käveli Suvannon rantaan. Sattui Kolras-setä vastaan ja kysyi: "Mikset autolla aja?" Heikki vastasi ettei selkä kestä, kun on huonot tiet ja täriseä.

Kerran eräs Sakkolan liikemies oli Viipurissa ja siellähän oli kyllä paikkoja jossa sai iltojakin istua. Sattui niin että tämä Tuomas lähti Pursiaisen ravintolasta, joka oli Torkkelinkadulla Suomen pankin vieressä. Siihen sattui myös poliisi ja sanoi että mennääs yhdessä tuon torin toiselle puolen, sillä siinä oli se II piiri. Tuomas pisti asiat lauluksi ja lauloi: "Mun ota käten herra ja taluta". Sitten kun vei nukkumaan taas Tuomas lauloi: "Ah kuinka ihanat, asuinsijai on". Aamulla kun tuli se aika että oli lähdeittävä pois lauloi hän taas: "Ah autuas, näin mä pääsin varhain". Tämä on tositaupaus sillä tämän kirjoittaja näki sen menon

sekä kuuli ensimmäisen laulun, kun poliisi oli tuttu niin kertoi tämän ja sanoi ettei vielä ollut koskaan niin huumorintajuista miestä tavannut.

Olin nuorena poikana Suvanto-laivassa lämmittäjänä. Jouduimme ylitöinä hinaamaan tukkilauttoja Kiviniemen sahalle. Nyt oli Ojanimestä lautta otettava. Siinä kun oli iso talo niin mentiin ostamaan ruokatarpeita ja sopuhintaan niitä meille myytiinkin. Siinä oli pelloilla hernesieppäitä ja minä pyysin että saisikohan tuosta muutaman palon ottaa? Vastaus tuli. Ei. Mutta tuli jatkokin, ei niitä saa kuin sieppäitä, jos tahdot niin ota koko sievä ja jätä sievä laiturille, korjaan sen. Mitäs sillä, Jeiskanen oli kaverina ja kannettiin sievä laivalle ja kyllä herneitä piisasi, niitä söivät vielä matkustajatkin. Se oli äksy mies.

Moska-Mestari

Miellyttävä uutuus

Kiven "Kihlauksen" muutaman lauselman pohjalta on syntynyt uusi Kraatari-Aapeli, joka sattuvasti ja ytimekkäästi oppipoikansa kanssa pohdiskelee ihmiselon syntyä syviä ja käy kamppailua itsensä kanssa.

Pohdiskelun lomassa hän joutuu tekemisiin ja mielipidevaihtoon monen muun aikalaisensa kanssa, joiden panos vilkastuttaa näyttelmän kulkua ja antaa sille laajenevan taustan.

Näytelmä on kolmenäytöksinen ja on sen kirjoittanut amatööri-näyttelijänä I:llä palkinnolla aikoinaan palkittu, tunnettu humoristi Santeri Ollikainen. Ilmestynyt tekijän kustannuksella.

Saatavana kustantajalta os. Lempäälä, Myllyvainio, Lempäälän kirjakaupasta ja Lempäälän Seudun Osuuskassasta.

TAIPALEEN PATSAS

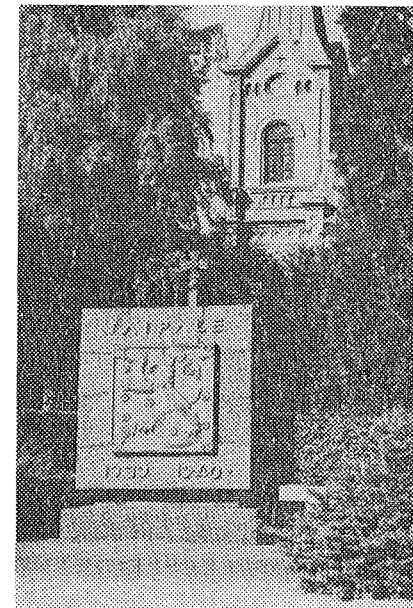
Kirj. Soini Karjalainen

Suvanto-Seutu lehden otsikossa komeilee karttapiirros entisestä kotikunnastamme, Suvannon ympäristöstä. Tuo seutu kangastelee varmaan vielä hyvinkin monen sen entisen asukkaan mielessä kauniimpana, kuin mikään muu paikka nykyisillä asuinsijoillamme.

On varmaan vaikeata tarkalleen ja pienimpiä yksityiskohtia myöten noin vaan suoralta kädeltä selvittää, kuinka moneen pitäjään ja kaupunkiin entisen kotipitäjämme asukkaita on sijoittunut vakinaiseksi asukkaaksi. Täällä Keski-Suomessa ja Jyväskylässäkin meitä on monia kymmeniä perheitä. Suvanto-Seutu lehteäkin leviää tänne pieni määrä.

Täältä Jyväskylästä on meillä Suvannon-Seudun lukijoille kerrottavana pieni erikoisuus. Tuo lehden otsikkona oleva karttapiirros on sijoitettu tänne kaupunkiin varsin edustavalle paikalle, vieläpä paikan- ja kylän nimillä varustettuna, sekä koko piirros jyhkeään metallilaattaan kaiverrettuna.

Täällä kirkkopuistossa, kirkon ja kaupungintalon väliselle aukeamalle, ovat Keski-Suomen miehet pystyttäneet Taipaleen patsaan, muistoksi talvisodan Taipaleesta. Patsas on koottu useammasta haketusta graniittikappaleesta ja on jalustoineen, sekä vapaudenristiä esittävine huippuineen, noin kolmen metrin korkuinen. Sen etusivua koristaa kookas Suomen vaakunan korkokuva. Suvannon-seutua esittävä kartta on kirkonpuoleisella sivulla. Siinä on sellaisia paikannimiä kuin: Taipale, Kelja, Kirvesmäki, Terenttilä, muutamia vain mainitakseni, monien joukosta. Varmaan vielä vuosisatojen jälkeenkin nämä nimet tu-

levat jokaiselle patsaan äärellä viivähtävälle kulkijalle kertomaan

tarinaansa seudusta, joka noina talvisodan kovina päivinä kantoi raskainta taakkaa.

Niin! Suvannon rannat ja siinä lähettyvillä sijainneet kylät ovat kerran — silloin — olleet tuttuja myös Keski-Suomen miehille, siksi muistomme ovat osaltaan yhteisiä.

Tämänlaatuisia muistomerkkejä ei liene maassamme kovinkaan useita, siksi ei saattane olla ylimmuttua ajatus, että mahdollisimman moni entisen Suvannonseudun asukas, täällä Keski-Suomessa matkaillessaan, ohjaisi askeleensa tämän yhteisiä muistoja vaalivan merkkipäivän äärelle ja viivähtäisi siinä hetken, synnyinseudun muistelmissa.

Toimituksen kynä

Lukijat ovat muistaneet Suvannon-Seutua kirjoituksillaan ja avustuksilla joista lausumme kaikille parhaimmat kiitoksemme. Suurin osa kirjoituksista on sellaisia, jotka tulevat käytettäväksi, vaikka muutamat joutuvat odottamaan vuoroaan pitkän ajan. Emme voi valitettavasti maksaa

mitään kirjoituspalkkioita lehdesämme julkaistuista kirjoituksista, koska lehtemme talous on serweran he'kolla pohjalla. Olemme läheneet siitä, että jokainen kirjoittaja muuten vain itsensä ja lähimmäistensä iloksi. Emme myös voi julkaista pitkiä artikkeleita ja kaikenlaisia jatkokertomuksia koettamme välttää. Lehtemme pienet palstatilat pitäisi käyttää mahdollisimman tehokkaasti. Näistä rajoituksista huolimatta toivomme että lukijamme muistaisivat lehteä kirjoituksillaan mahdollisuuksiensa mukaan.

Lähetämme lehtemme tämän numeron kaikille viime vuoden tilaajille sekä muutamille muillekin entisen Sakkolan asukkaille, joilla toivomme olevan kiinnostusta lehteamme kohtaan. Vuosikerta maksaa 3 nmk. Maksun voi suorittaa lähimmälle asiamiehelle tai suoraan lehden konttoriin. Osoite Viiala 4.

Suvanto Säätiön opintoavustukset 1963

Hakemukset olisi lähetettävä helmikuun aikana. Hakemuksiin liitettävä oppilaitoksen todistus, sekä selvitys siitä että vanhemmat ovat olleet kirjoilla Sakkolassa 1939 tai 1944. Avustuksia jaetaan oppikoululaisille ainoastaan lukioluokilla. Hakemukset osoitteella Suvanto Säätiö. Mantere Lempäälä.

Pirteää toimintaa Viialan Kiviniemen martoilla

Viialan Kiviniemen marttojen vuosikokous pidettiin Nestori Nykäsellä Viialassa 5. 2. -63. Kokouksen avauksen suoritti seuran puheenjohtaja Lempi Nykänen ja valittiin vuosikokouksen puheenjohtajaksi marttakonsulentti Lyyli Erkkilä. Pöytäkirjantekijäksi valittiin Lempi Lius. Seuran tilit hyväksyttiin tilintarkastajien lausunnon perusteella ja myönnettiin asianomaisille vastuuvapaus. Vuosikertomuksen esitti Eliina Vuorinen. Siitä ilmeni että yleisiä kokouksia oli ollut vuoden aikana neljä ja marttaseuroihin oli kokoonnuttu kahdeksan kertaa. Pikkujoulu oli pidetty yhdessä Kiviniemen nuorisoseuran kanssa. Vierailu vanhainkodissa oli 2. 12. jolloin tarjottiin mm. kodin asukkaille kahvit. Eväskurssit pidettiin Väinö Liuksella 15. 11.

Kuoleman kautta olivat seuran riveistä poistuneet Emma Sipponen ja Esteri Pitkänen, heidän muistoaan kunnioitettiin hetken hiljaisuudella. Erovuorossa olleet johtokunnan jäsenet Heleena Laulajainen, Josefiina Kauranen ja Meeri

Metsälampeni

Sun luokses, lampi pienoinen
mä aina kaipaan niin.
Saan siellä rauhan mielehen
ja tyyntä tunteisiin.

Ei sinne yllä melu maan
vain lintuin laulu soi.
Siel' metsä tuoksuu tuoreena
ja kuuset huminoi.

Niin tyyntä on ja hiljaisaa
mun metsälammellain.
Mä sinne kaipaan, siellä on
myös rauha rinnallain.

Anna Kuparinen

Männikkö valittiin uudelleen. Seuran puheenjohtajaksi tuli edelleen Lempi Nykänen, joka on hoitanut tätä tehtävää jo kymmenen vuotta. Piiriliiton kokoukseen Tampereelle valittiin seuran edustajiksi Aino

Uosukainen ja Lyydia Kinnunen. Tilintarkastajiksi tulivat myös entiset, Väinö Lius ja Matti Käppi.

Lopuksi konsulentti Erkkilä puhui repivästä ja rakentavasta arvostelusta.

Kiviniemen Marttoja ja Matteja vuosis kokouksessaan.

AHON REUNALTA

Taas ovat ne arkiset viikot ja rukiiset leivät, oli tapana ennen ukkojen sanoa joulujuhlien mentyä. Nyt ei tällä sanonnalla ole enää sellaista merkitystä. Silloin oli pudotus aika jyrkkä. Kun piiraat ja puolpielaat oli syöty, saikat siirapin, sajun keralla alas valuteltu, oli edessä arkiaamun murkina, laihasvainen kaali ja rukiista leipää. Sitä lusikoitaessa aamun valjussa valossa selvästi tunsin että arki oli alkanut.

Kun tämmöisenä arki-iltana tässä nyt istuskelen ja murentelen tätä sadekesän tummaa leipää, niin tämän rukiisen leivän johdattamina alkavat ajatukseni kulkeutua sinne vanhan kotikylän elokuun lämpöisille pelloille. Sen hiekkaperäinen multa kasvatti raskasjyväisen vaalean rukiin. Voimakkaan ravinnon ne pellot kyntäjälleen antoivat. Rauhallisen varmaa

oli miehen olo kun syksyisin aukoi riihensä ovea, josta tulvi vastaan lämpöisen elon tuoksu. Kun ovea vähän kovemmin kolisteli, tippui parsilta kirkaspintaisia jyviä kuin kevätsadetta. Se oli merkki siitä, että ahos oli valmis puitavaksi.

On omistuista miten aika ja paikka ikäänkuin katoaa ja jää taka-alalle, kun muistot työntyvät voimakkaana esille. Nytkin tunnen tuon riihen tuoksun, kuulen mutkien tahdikkaat lyönnit elokuun aamun kuumassa hiljaisuudessa, vaikka istun keskellä Hämeen talvista iltaa, jossa kuutamon valossa nuokkuvat kuuset raskain oksin. Ruis leikattiin silloin aina sirppiä käytellen, se oli hitaampaa kuin viikateniitto, mutta jätti kauniin, puhtaan jäljen. Tukevina seisovivat kuhilaat suorin rivein sellaisella pellolla, minkä sirppi ja sitä taidolla käytelty käsi oli leikannut.

Kaskuja: Koonnut S. Ollikainen

Sakkulalainen savossa

Eräs perhe Sakkulasta (kansanomainen pitäjän nimitys) oli sijoittunut Savoon ja tuttavalliset naapurisuhteet olivat jo muodostuneet tavanomaisine kanssakäymisineen. Karjalainen emäntä oli luvannut naapurin emännälle Kanna-nimisen kukkasen, mikä oli silloin muotikukka ja sillä paikkakunnalla harvinainen. Savolais-isäntä tuli kukkaa hakemaan.

Hyvät päivät vaihdettua kysyi karjalainen isäntä: (emäntä ei ollutkaan sisällä) Mitäpä naapuril kuuluu? Naapuri: Eehän tässä erin-

omaista, lähin voan hakkeen sitä kukkoo, jonka teijän mamma oli sille mejän muorille luvanna. Karjalainen: Mitä ihmeen kukkokauppoi ne naist siit on tehnyt, ko eihä meil uo kukkuo olemaskaa. Naapuri: Ei, kun minä vuan tarkoitin sitä kannoo. Isäntä oli kysymysmerkkinä, sillä eihän talossa ollut kanojakaan, mutta juuri naapurin isännän viimeisen sanan aikana emäntä avasi oven ja tuli sisään, sekä arvaten hänen asiansa varmistui siitä kysyen: Sitä kukkaako isäntä tuli hakemaan? Naapuri:

Juuri sittäi min'uoan tässä teijän isännälle tolokuttanna, voan emme uo viellä piässynnä täyvellien yksmieliseksi. Naisten kans tuntuu teä ymmärtämys kehittyvän helepommin.

Uusi talo: Vanha talonpoikaisasutus Karjalan kannaksella oli tavallaan samanlaista, kuin muuallakin Suomessa. Oli kaksi tupaa (pirttiä) ja siinä porstuaksi sanottu eteinen välissä. Tämän vuosisadan ensikymmenluvulla, jolloin vielä vanha asumustyyli oli melkoisen yleinen, rakensi eräässä sivukylässä rahoihin päässyt isäntä uudemman tyyllisen talon.

Siinä oli suuri tupakeittiö ja perällä kaksi kamaria, sekä vielä ulakkokamari lapsia varten. Tuli siihen kylän toisessa päässä asuva vanhaemäntä kyläilemään ja uteliaana katsomaan uutta "pytinkiä".

Vieraalle näytettiin taloa ja laitettiin kahvit, kuten hyvä naapurustapa on kautta-aikojen ollut. Siinä kahvia juodessa vieras täti saneli päätänsä nykytellen: "Kyl tein nyt kelpaa olla ja ellää, ku on oikei peräpuolet ja kaik." Tähän talon emäntä: "Onha näitä meil nyt melkei jokahengel." — Vain täysin Karjalan Itäkannaksen murteen tunteva löytää tästä eräänlaisen vitsin.

SANANPARSIA

Ennen poika vaik lapsen tekkyö, enneko kiisselin jälilt kattilan kaappii.

☆☆☆

Häpiää on hevön purema, mut viel häpiämp on naisen isku, lyökyö nyrkil tai nyrhil.

☆☆☆

Paljoha koira haukkuuki, mut tuul kantaa viel paljo enemmän, senki nääts minkä kaiku siihe lisää.

Viki

kun saatiin jäämään saareen vähän laiskanlaisesti sirppiään käytelevä poika. Kai vielä muistetaan, mikä ilo tässä oli kysymyksessä — mutta ei tämä poika pulaan jäänyt, oli vene varattu, jolla souteli saaresta yli suvisen selän.

Kun työ oli tehty siirryttiin taloon kohville ja sitten tanssimaan. Siinä elokuisen illan hämärtyessä ja iloisessa hälinässä onnistui eräiden poikaveitikoiden kuje, sujauttaa tyttöjen rinkelivatiin pellostakaan ottama sammakko, sellainen mustanrupinen rumilus, joita aina ruispellolla könnii. Kuunteli sammakko aikansa, oudosteli ehkä cutca ympäristöä, mutta viimein ponkaisi, potkaisi rinkelit ympäri rinkelivadilla sitten kohotteli konnikkaisen päätään. Säikähtivät ja kirkkaisivat siinä herkemmat tytöt, mutta Iita iski kylmästi kiinni ja röntsäsi konnikkaisen kohti poikaparvea, sanoi että ottakaa omanne.

Näin kulkivat aatokseni keskellä arkista iltaa. Muistellaan sitten lisää niitä aikoja kun kokoonnumme heinäkuun 7. p:nä taas Petäjäjärven kyläkuntajuhlaan Vesilahdelle.

Ohikulkijakin pysähtyi sitä katsomaan. Näky oli maalauksellisen kaunis, siitä uhosi työn ilo ja siunaus.

Tuli jo mainituksi sirpillä niiton hitaus, siksi pidettiin paljon rukiinleikkuutalkoita. Ne toivat aina hauskaa, miellyttävää vaihtelua arkisen viikon elämään. Erikoisesti nuorille ne olivat odotettuja tilaisuuksia.

Muistojen komerosta työntyä esille Tuokon Armaan talkoot, se tiedettiin jo edeltäkin että nyt tuli iloinen ilta. Olihan tämä Armas iloinen soittajapoika, joka huoletonna veti haitarin harteilleen ja läksi aina kun soittajaa tarvittiin. Nyt oli hänellä tarvis rukiinleikkaajia ja joukolla sinne menitiinkin. Kyllä katkesi ruis, vaikka oli korteva ja pitkä. Oli saapunut vanhempikin isäntämiehiä, jotka taidolla laittoivat kuhilaat, mitä ei Jumalan tuuletkaan hajoitelleet. Heitä varten oli Armas varannut kuhilaan kupeelle ilta-auringon valossa kovasti läikehtivän kanisterin ja rattoisasti sen kuhilaan juurella tarinaa tuntui tulevankin. Omat ilonsa olivat leikkaajillakin. Kovasti naurettiin ja naljailtiin

RAJAPYYKKEJÄ

17. 2. 1963 täyttää Santeri Ollikainen 75 vuotta Lempäälän Myllyvainiossa. Hän on syntynyt Sakkolan Ojaniemessä. Santeri Ollikainen on eräs tunnetuimpia sakkolalaisia. Hän on suorittanut pitkän ja ansiokkaan päivätyön monilla elämän aloilla. Ammatiltaan hän oli maanviljelijä, kauppias ja kunnallismies.

Hänen aatteellisista harrastuksistaan voidaan mainita nuorisoseuratyö. Paitsi kotikylänsä nuorisoseuran erilaisissa tehtävissä hän oli myös Vuoksen Nuorisoseurapiirin sihteeri ja rahastonhoitaja useita vuosia. Petäjäjärven osuuskassan hoitajana hän toimi 11 vuotta.

Sakkolan kunnanvaltuustoon hän joutui 1934 ja valittiin heti valtuuston puheenjohtajaksi. Kolmen vuoden jälkeen hänet valittiin Sakkolan kunnankirjuriksi, jota vastuunalaista tointa hän joutui hoitamaan miltei koko sodankin ajan. Keväällä 1944 hän luovutti tämän tehtävän toiselle ja siirtyi Lempäälään maanviljelijäksi.

1957 hän oli perustamassa tätä Suvannon-Seutu lehteä ja joutui sen ensimmäiseksi toimittajaksi, josta hän erosi korkean ikänsä

80 vuotta, Martti Viskari 10. 11. 1962.

80 vuotta täytti Heleena Lemmetti, o.s. Kekki, 12. 10. 1962 Pirkkalassa.

80 vuotta täytti maanvilj. Paavo Kiiski 11. 1. 1963 Nurmijärven Raalassa. Hän on syntynyt Sakkolan Ruiskassa ja hänen harrastuksistaan voi mainita hevosten kasvatus.

70 vuotta, Anni Pajari, o.s. Viskari, 6. 1. 1963 Moisiossa. Hän on syntynyt Sakkolan Purpuassa.

70 vuotta, Juho Pajari 7. 11. 1962.

60 vuotta täyttää 18. 2. Albin Kallonen Punkalaitumella. Hän oli Sakkolassa tunnettu nuorisoseura- ja kunnallismies. Hän kuuluu tälläkin kertaa Punkalaitumen kunnanvaltuustoon.

60 vuotta, Nestori Nuora 13. 1. 1963 Vesilahden Rautialassa. Hän on syntynyt Sakkolan Petäjäjärvellä.

60 vuotta, työnjohtaja Heikki Repo, Lohikoskella.

50 vuotta täyttää 14. 2. Sanni Fitkänen os. Levola, Jyväskylässä. Hän on entisiä kiviniemeläisiä.

50 vuotta, Lempi Luukkanen, o.s. Nuora, 30. 1. 1963. Hän on syntynyt Sakkolan Petäjäjärvellä.

50 vuotta, maanvilj. Väinö Kiu-ru 22. 1. 1963 Huittisissa.

50 vuotta täytti johtaja Eino Huuska 4. 2. Toijalassa. Hän on syntynyt Sakkolan Röykkylästä.

vuoksi viime vuoden lopussa. Hän on vieläkin monissa luottamustehtävissä, ainakin Lempäälän Seudun Osuuskassan hallintoneuvostossa ja Suvanto Säätiössä.

Luonteeltaan leppoisana ja tasapuolisena henkilönä hän on saavuttanut kaikkialla ympäristönsä luottamuksen.

Toivotamme pirteälle päivän-sankarille monia terveitä vuosia.

KUOLLEITA

Vanhaisäntä mv. Juho Naskali, entisestä Lapinlahden kylästä kuoli 3. 2. -63 93 vuoden ikäisenä. Oli Punkalaitumen ehkä vanhin mies. Maanviljelyksen ohella hän oli hyvä rakennusmies ja taitava käsistöiden tekijä.

Aleks Naskali Kiviniemen Saviojalta, kuoli kotonaan Viialassa 4. 2. 79 vuoden ikäisenä. Hän toimi monissa vastuunalaisissa tehtävissä Sakkolassa. Röykkylän Kiviniemen osuuskassaa hän hoiti 20 vuotta. Sakkolan Osuuskaupan hallintoon hän kuului myös vuosikymmeniä. Kunnalliselämäänsä hän otti osaa kuuluen eri vuosina kunnanvaltuustoon ja erilaisiin lautakuntiin, mm. asutuslautakunnan puheenjohtajana hän hoiti asutuskassan tilejä monia vuosia. Uudella kotipaikkakunnallaan Viialassa hän on hoitanut samanlaisia luottamustoimia jättäen viimeiset vasta viime vuoden lopussa.

Katri Raaska, os. Naskali, kuoli 3. 2. kotonaan Lempäälässä 81 vuoden ikäisenä. Hän oli edellään mainitun Aleks Naskalin sisar.

Aliina Naskali, o.s. Naskali, synt. 27. 2. 1904 Sakkolassa, kuoli 29. 11. 1962.

Aapro Vulli, kuoli 8. 12. 1962. Syntynyt 25. 4. 1886 Sakkolassa.

Veikko Kekki, kuoli 12. 12. 1962. Syntynyt Sakkolassa 16. 1. 1924.

Vilho Pitkänen, kuoli 29. 12. 1962 Helsingissä. Syntynyt Sakkolassa 6. 6. 1903.

Anna-Liisa Kuisma, o.s. Valtosen, kuoli 1. 1. 1963 Säynätsalossa. Hän oli syntynyt Sakkolan Haidermaassa 23. 7. 1889.

Toivo Johannes Kiiski, kuoli Nokialla 4. 1. 1963. Hän oli syntynyt Sakkolassa 11. 6. 1911.

Veikko Rytty, kuoli Helsingissä 10. 1. 1963. Syntynyt Sakkolassa 26. 7. 1926.

Aino Seppälä, o.s. Tallus, kuoli 11. 1. 1963 Huittisissa. Hän oli syntynyt Sakkolassa 12. 4. 1911.

Yhteislaulu

(Sopii karjalaisten laulun nuotti)

Laulakaamme täysin rinnoin,
juhla onpi koittanut.
Vanhatkin kuin nuoret innoin,
tunnelma on voittanut.
Kaikki huolet unhotamme,
meillä riemu raikukoon.
Yhteisessä juhlassamme,
sävel kauvas kaikukoon.

Juhlahetki virkistääpi,
sitä kaikki kaivataan.
Laulu mielen herkistääpi,
yhtykäämme laulamaan.
Surut, murheet mennä saavat,
uutta päivää uotamme.
Aika parantaapi haavat,
siihen kaikki luotamme.

Onhan meillä innokkuutta,
Työ on meidän ilomme.
Eikä puutu tarmokkuutta,
se on aarre jalomme.
Yhdessä ain ponnistellen,
vaikeutemme voitetaan.
Tyytyväisnä lauleskellen,
aina elää koitetaan.

Vaikka onpi pieni maamme,
kansa sen on tarmokas.
Täällä toimeentulon saamme,
työmme onpi arvokas.
Mieli vilpitön on meillä,
maata isiemme rakastaa.
Siksi kohtalomme teillä,
uusi päivä sarastaa.

Isänmaa on meille kallis,
säilyköhön rauha sen.
Jospa kohtalomme sallis,
täyttyä tään toivehen.
Ystävytydet kansain kesken,
aina pysyköön, lujittukoon.
Se on toivo yli kaiken,
ikirauha alkakoon.

Matti Viskari

KIRJ. YRJO KURIKKA

Suvannolle

UNEN KALTAISIN KUVIN.

VALON LÄIKKEENÄ TAIVASTA VASTEN.

SINÄ PIIRRYT MUN SILMIEN ETEEN.

- MINÄ LUOKSESI KÄYN.

- EI VARJONI YLLÄ VAIN VETEEN.

UNENKALTAISIN KUVIN.

PILVET PIIRTYVÄT PINTAASI SUN.

LUOMET SIIRTYVÄT SILMIEN ETEEN

- MUISTOT LIITTYVÄT TAPAHTUMIIN.

UNEN KALTAISET MUISTOT,

JA KUVAT ENÄÄ TALLESSA SINUSTA ON.

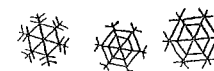
JALAN PAINALLUS HIEKASSA SIELLÄ,

SINÄ MUISTAT - NÄKINKENKIEN VIERESSÄ ON.

SE JÄTÄ SIIHEN,

- TAI PAREMPI NIIN - MUUN HUUHTOA SAAT.

- NÄKINKENKÄ VAIN MUISTOKSI JÄTÄ.

Suvannon Seutu

ilmestyy v. 1963 6 kertaa vuodessa ja maksaa 3:— vuosikerta. Ilmoitusmaksu halpa ja suuremmista ilmoituksista alennus.

Toimituksen osoite:

Viiala 4.

Toimitus

Päätoimittaja: Iivari Karpamäki. Toimitussihteeri Santeri Ollikainen.

Muu toimituskunta: Yrjö Raaska, Viktor Ryyppö, Helmi Uosukainen, Uuno Pulakka.

Näytelmä-uutuu:

Kirj. ja kustant. S. Ollikainen.
Saatavana m.m. Lempäälän kirjakaupasta, Osuuskassasta Lempäälässä sekä kirjoittajalta os.: Myllyvainio, Lempäälä.

Sananparsia

Ei uo sillo moittimista, ku on kappalaisen olot ja rovasin tulot.

☆☆☆

Talkkunal päääsyö vaik takametsäl, mut kiisselil ei piäse ku pellow veräjäl ast.

Kova oli kuume

Tuonnoin Petäjärvellä asunut Teppo Lius sairastui kuumeeseen. Eräs totinen nuorimies kertoi tästä: "Kyll sil tuol Liukse Tepol olj eile kuume iha huipussaan, ku hoi-taja laitto hänel määrän lakanan ympäril, se lakan oikein porah-tel".

*Muutettiin
HITO, 44, 712*

TAMPEREEN SEUDUN

OSUUSKASSA

— JOUSTAVAN PALVELUN PANKKI

Kun tarvitsette

- elintarvikkeita
- taloustarvikkeita
- maataloustarvikkeita
- erikoistavaroita
- erikoisetuja

palvelee Teitä

Tuotanto

■ ■ Televisiot

■ ■ Vesipumput

■ ■ PESUKONEET

■ ■ HELO-ÖLJYKAMIINAT

ja KAIKENLAISET SÄHKÖVEKOTTIMET
toimitamme edullisesti.

RAASKAN SÄHKÖLIIKE

LEMPÄÄLÄ, MANTERE
Puh. 78 541

VALKEAKOSKI
Puh. 41 810

TOIMITUKSEN JA KONTTORIN UUSI OSOITE:

SUVANNON-SEUTU, IIVARI KARPANMÄKI, Viiala 4